

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

19. dubna 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost a uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení (ES) č. 2201/2003 – Soud členského státu, jemuž byla předložena žádost o schválení odmítnutí dědictví jménem nezletilého dítěte – Příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Pokračování příslušnosti – Článek 12 odst. 3 písm. b) – Přijetí příslušnosti – Podmínky“

Ve věci C-565/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Eirinodikeio Lerou (smírčí soud v Lerosu, Řecko) ze dne 25. října 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 9. listopadu 2016, v řízení zahájeném na návrh

Alessandra Saponara,

Kalliopi-Chloi Xylina,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení C. G. Fernlund (zpravodaj), předseda senátu, A. Arabadžev a E. Regan, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za řeckou vládu par T. Papadopoulou, G. Papadaki a E. Tsaousi, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a A. Katsimerou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. prosince 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: řečtina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. 2003, L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci návrhu podaného Alessandrem Sponarem a Kalliopi-Chloi Xylina jménem jejich nezletilého dítěte, kterým se domáhají schválení odmítnutí dědictví určeného posledně uvedenému dítěti.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Bod 12 odůvodnění nařízení č. 2201/2003 zní takto:

„Pravidla pro určení příslušnosti ve věcech rodičovské zodpovědnosti stanovená tímto nařízením jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, zejména na blízkost. To znamená, že příslušným by měl být především soud členského státu, ve kterém má dítě své obvyklé bydliště, s výjimkou určitých případů změny bydliště dítěte, nebo soud určený dohodou nositelů rodičovské zodpovědnosti.“

- 4 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„1. Toto nařízení se bez ohledu na druh soudu vztahuje na občanskoprávní věci týkající se
[...]

b) přiznání, výkonu, převedení a úplného nebo částečného odnětí rodičovské zodpovědnosti.

2. Věci uvedené v odst. 1 písm. b) se mohou zejména týkat

[...]

e) opatření k ochraně dítěte spojených se správou, zachováním a nakládáním se jměním dítěte.

3. Toto nařízení se nevztahuje na

[...]

f) správy jmění nebo dědictví;

[...]“

- 5 Článek 8 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná příslušnost“, stanoví:

„1. Soudy členského státu jsou příslušné ve věci rodičovské zodpovědnosti k dítěti, které má v době podání žaloby obvyklé bydliště na území tohoto členského státu.

2. Odstavec 1 platí s výhradou článků 9, 10 a 12.“

6 Článek 12 téhož nařízení, nadepsaný „Pokračování příslušnosti“, v odstavcích 1 až 3 uvádí:

„1. Soudy členského státu příslušné podle článku 3 rozhodovat o návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné jsou příslušné rozhodovat o každé věci týkající se rodičovské zodpovědnosti spojené s tímto návrhem v případě,

[...]

b) manželé a nositelé rodičovské zodpovědnosti v době zahájení řízení příslušnost soudů výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijali a je to v zájmu dítěte.

2. Soudní příslušnost podle odstavce 1 končí,

a) jakmile se rozhodnutí vyhovující návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné nebo tento návrh zamítající stane pravomocným;

b) v případech, kdy řízení o rodičovské zodpovědnosti ke dni uvedenému v písmenu a) stále probíhá, jakmile se rozhodnutí vydané v takovém řízení stane pravomocným;

c) jakmile řízení uvedená v písmenech a) a b) skončí z jiného důvodu.“

3. Soudy členského státu jsou příslušné k rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti i v jiných řízeních, než která jsou uvedena v odstavci 1, v případě, že

a) dítě má silný vztah k tomuto členskému státu, zejména z toho důvodu, že jeden z nositelů rodičovské zodpovědnosti má v tomto členském státě obvyklé bydliště nebo dítě je státním příslušníkem tohoto členského státu,

a

b) všechny strany řízení v době zahájení řízení příslušnost soudů výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijaly a je to v zájmu dítěte.“

Řecké právo

7 Na základě článku 797 Kodikas Politikis Dikonomias (občanský soudní řád) platí, že pokud nositel rodičovské zodpovědnosti požádá o schválení jménem nezletilého dítěte, je příslušný smírčí soud místa obvyklého bydliště nezletilého a rozhoduje podle pravidel upravujících nesporné řízení.

8 Z ustanovení čl. 748 odst. 2 ve spojení s článkem 750 občanského soudního řádu vyplývá, že opis návrhu na zahájení řízení musí být spolu s oznámením o stanovení data jednání doručen eisangeleas protodikon (státní zástupce působící při soudu prvního stupně, dále jen „státní zástupce“) v dané oblasti, který má právo účastnit se jednání před smírčím soudem.

9 Státní zástupce má v řízeních o nesporných věcech postavení „účastníka řízení“ a má právo učinit jakýkoliv procesní úkon, jako je podání opravných prostředků, bez ohledu na to, zda byl na jednání předvolán, nebo zda se ho účastnil.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 10 Alessandro Saponaro a K.-Ch. Xylina, jednající jménem jejich nezletilého dítěte řecké státní příslušnosti, podali žádost u Eirinodikeio Lerou (smírčí soud v Lerosu, Řecko) o schválení odmítnutí dědictví po dědovi z matčiny strany (dále jen „zůstavitel“) tohoto dítěte.
- 11 Zůstavitel zemřel dne 10. května 2015, aniž zanechal závěť. Ke dni úmrtí pobýval v Řecku. Pozůstalost zahrnovala automobil a loď, které se nacházejí v tomto členském státě, přičemž jejich celková hodnota činí 900 eur. Kromě toho byl zůstavitel odsouzen za pokus trestného činu podvodu a jeho dědicům hrozilo, že by poškozený mohl proti nim podat občanskoprávní žalobu na náhradu škody.
- 12 Z tohoto důvodu manželka a dcery zůstavitele, tj. bába, matka a tety nezletilého dítěte již odmítly dědictví a otec a matka tohoto dítěte požádali o schválení odmítnutí dědictví jménem tohoto dítěte, které je dalším dědicem v pořadí.
- 13 Alessandro Saponaro a K.-Ch. Xylina, jakož i jejich nezletilé dítě mají obvyklé bydliště v Římě (Itálie).
- 14 Eirinodikeio Lerou (smírčí soud v Lerosu) si klade otázku ohledně příslušnosti řeckých soudů k rozhodování o žádosti rodičů, a konkrétně ohledně možného pokračování příslušnosti na základě čl. 12 odst. 3 nařízení č. 2201/2003.
- 15 Za těchto podmínek se Eirinodikeio Lerou (smírčí soud v Lerosu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„V případě, že je žádost o schválení odmítnutí dědictví podána k řeckému soudu rodiči nezletilého dítěte, jehož obvyklé bydliště se nachází v Itálii, a pro účely určení, zda je pokračování příslušnosti v souladu s čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003:

- a) je jednoznačný souhlas rodičů s pokračováním příslušnosti vyjádřen pouhým podáním žádosti k řeckému soudu,
- b) patří státní zástupce mezi účastníky řízení, kteří musí přijmout pokračování příslušnosti v době zahájení řízení, vzhledem k tomu, že podle řeckého práva je ze zákona účastníkem příslušného řízení, a
- c) je pokračování příslušnosti v nejlepším zájmu dítěte, když dítě i navrhovatelé, kteří jsou rodiči dítěte, mají obvyklé bydliště v Itálii, zatímco bydliště zůstavitele bylo v době jeho úmrtí v Řecku a pozůstalost se nachází v Řecku?“

Úvodní poznámky

- 16 Úvodem je třeba zkoumat, zda se nařízení č. 2201/2003 použije na určení příslušného soudu v takové situaci, jako je situace v původním řízení. Tato situace totiž vyvstala v rámci dědění. Jak je přitom uvedeno v čl. 1 odst. 3 písm. f) nařízení č. 2201/2003, toto nařízení se nevztahuje na dědictví.
- 17 V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl v rozsudku ze dne 6. října 2015, Matoušková (C-404/14, EU:C:2015:653, bod 31), že skutečnost, že o takové opatření, jako je schválení dědické dohody opatrovnickým soudem, která byla uzavřena jménem nezletilých dětí, je požádáno v rámci dědického řízení, nemůže být považována za určující k tomu, aby toto opatření spadalo do dědického práva. Nutnost získat schválení opatrovnického soudu je přímým důsledkem osobního stavu a způsobilosti nezletilých dětí a představuje opatření k ochraně dítěte spojené se správou, zachováním a nakládáním se jměním dítěte v rámci výkonu rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. e) nařízení č. 2201/2003.

- 18 Stejně tak je třeba konstatovat, že žádost o schválení odmítnutí dědictví podaná rodiči jménem jejich nezletilého dítěte se týká osobního stavu a právní způsobilosti osoby a nespadá do dědického práva.
- 19 Z toho vyplývá, že takováto žádost nespadá do dědického práva, nýbrž do oblasti rodičovské zodpovědnosti, a že tudíž položená otázka musí být zkoumána z hlediska nařízení č. 2201/2003.

K předběžné otázce

- 20 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda v takové situaci, jako je situace v původním řízení, kdy rodiče nezletilého dítěte, kteří mají spolu se svým dítětem obvyklé bydliště v členském státě, podali jménem tohoto dítěte žádost o schválení odmítnutí dědictví u soudu jiného členského státu, musí být čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003 vykládán v tom smyslu, že jsou splněny podmínky pro pokračování příslušnosti ve prospěch soudu tohoto jiného členského státu podle tohoto ustanovení, a zejména nejlepší zájem dítěte, pokud byla žádost podána společně rodiči tohoto dítěte u uvedeného soudu, státní zástupce, který je ze zákona účastníkem dotčeného řízení podle použitelného vnitrostátního práva, nepodal námitku proti tomuto pokračování příslušnosti a bydliště zůstavitele v době jeho úmrtí, jakož i jeho majetek, který je předmětem dědictví, se nachází v tomto jiném členském státě.
- 21 Tato otázka se tedy týká zaprvé pojmu „přijetí příslušnosti výslovně či jiným jednoznačným způsobem“, zadruhé výrazu „všechny strany řízení v době zahájení řízení“ a zatřetí pojmu „zájem dítěte“, jež jsou uvedeny v čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003.

K pojmu „přijetí příslušnosti výslovně či jiným jednoznačným způsobem“

- 22 Podle čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003 musí být příslušnost soudu podle tohoto ustanovení přijata výslovně či jiným jednoznačným způsobem.
- 23 Jak Soudní dvůr rozhodl v rozsudku ze dne 12. listopadu 2014, L (C-656/13, EU:C:2014:2364, bod 56), uvedené ustanovení vyžaduje, aby byla prokázána existence výslovné nebo přinejmenším jednoznačné shody ohledně prorogace příslušnosti mezi všemi účastníky řízení.
- 24 Taková shoda neexistuje, pokud je řízení u soudu zahájeno pouze z podnětu jednoho z účastníků řízení a druhý účastník řízení později učiní u téhož soudu právní úkon, avšak za účelem zpochybnění jeho příslušnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, bod 57).
- 25 Naproti tomu je třeba konstatovat, že pokud oba rodiče nezletilého dítěte podají společnou žádost u téhož soudu, vyjadřují tutéž vůli zahájit řízení u tohoto soudu, a tím svůj souhlas s volbou příslušného soudu. Při neexistenci jiných údajů, které by tomuto zjištění mohly odporovat, je toto přijetí třeba považovat za „jednoznačné“ ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003.

K výrazu „všechny strany řízení v době zahájení řízení“

- 26 Pokud jde o výraz „všechny strany řízení v době zahájení řízení“, je třeba zkoumat, zda státní zástupce, který je ze zákona účastníkem řízení podle vnitrostátního práva, je rovněž „stranou řízení“ ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003. Předkládající soud upřesňuje, že státní zástupce jedná jako zástupce státu a v obecném zájmu a v případě žádosti o schválení odmítnutí dědictví jménem nezletilého dítěte se obecný zájem shoduje se zájmem dítěte.

- 27 V této souvislosti je třeba s ohledem na bod 12 odůvodnění nařízení č. 2201/2003 připomenout, že případ příslušnosti upravený v čl. 12 odst. 3 tohoto nařízení je výjimkou z kritéria blízkosti, podle kterého přísluší rozhodovat o návrzích ve věcech rodičovské zodpovědnosti k tomuto dítěti především soudům členského státu obvyklého bydliště dítěte a které je vyjádřeno v čl. 8 odst. 1 uvedeného nařízení. Smyslem této výjimky je přiznat účastníkům řízení ve věcech rodičovské zodpovědnosti určitou autonomii při zdůraznění, že podmínka, podle níž musí být příslušnost soudů, u nichž byl podán návrh, přijata všemi stranami řízení jednoznačně, musí být vykládána striktně (rozsudek ze dne 21. října 2015, Gogova, C-215/15, EU:C:2015:710, bod 41).
- 28 Jak uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, je třeba zdůraznit použití slova „všechny“ ve výrazu „všechny strany řízení“, který musí být porovnán s přesnějšími výrazy „manželé“ nebo „nositelé rodičovské zodpovědnosti“ uvedenými v čl. 12 odst. 1 nařízení č. 2201/2003. Unijní normotvůrce použil pojem zahrnující všechny účastníky řízení ve smyslu vnitrostátního práva.
- 29 Je tedy třeba konstatovat, že státní zástupce, který má podle vnitrostátního práva postavení účastníka řízení v takových řízeních, jako je původní řízení, a který zastupuje zájmy dítěte, je účastníkem řízení ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003. Proto jeho námitky vůči pokračování příslušnosti nelze ponechat bez povšimnutí.
- 30 Pokud jde o datum, kdy musí účastníci řízení příslušnost přijmout, a sice datum, kdy je řízení u soudu zahájeno, z článku 16 nařízení č. 2201/2003 vyplývá, že toto datum odpovídá v zásadě datu, kdy byly návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost podány k soudu (rozsudky ze dne 1. října 2014, E., C-436/13, EU:C:2014:2246, bod 38, a ze dne 12. listopadu 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, bod 55).
- 31 Skutečnosti nastalé po datu, kdy bylo zahájeno řízení u soudu, však mohou dokazovat, že k přijetí ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003 k tomuto datu nedošlo. Soudní dvůr tak v rozsudku ze dne 12. listopadu 2014, L (C-656/13, EU:C:2014:2364, body 56 a 57) konstatoval, že existence výslovného nebo přinejmenším jednoznačného souhlasu ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být zjevně dána, pokud je řízení u dotčeného soudu zahájeno pouze z podnětu jednoho z účastníků řízení a později druhý účastník tohoto řízení při prvním úkonu, který mu náleží v rámci tohoto řízení, zpochybní příslušnost jednajícího soudu.
- 32 Obdobně v situaci, kdy je státní zástupce podle použitelného vnitrostátního práva ze zákona považován za účastníka řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti, brání námitka, kterou tato strana ve vztahu k volbě soudu provedené rodiči dotčeného dítěte podala poté, co bylo zahájeno řízení u soudu, uznání přijetí příslušnosti všemi stranami řízení k tomuto datu. Naproti tomu při neexistenci takové námitky lze souhlas této strany považovat za implicitní a podmínku přijetí příslušnosti jiným jednoznačným způsobem všemi účastníky řízení v době zahájení řízení lze považovat za splněnou.

K pojmu „zájem dítěte“

- 33 Z článku 12 odst. 3 nařízení č. 2201/2003 vyplývá, že využití prorogace příslušnosti nemůže být v žádném případě v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a že dodržení této podmínky musí být ověřeno v každém jednotlivém případě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, body 49 a 58).
- 34 V rozsudku ze dne 27. října 2016, D. (C-428/15, EU:C:2016:819, bod 58), týkajícím se výkladu článku 15 nařízení č. 2201/2003, který se věnuje postoupení věci k projednání vhodněji umístěnému soudu, Soudní dvůr rozhodl, že požadavek, že postoupení musí být v nejlepším zájmu dítěte, znamená, že se příslušný soud s ohledem na konkrétní okolnosti věci ujistí, zda jím zamýšlené postoupení věci soudu jiného členského státu nemůže mít nepříznivý dopad na situaci dotčeného dítěte.

- 35 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že bod 12 odůvodnění nařízení č. 2201/2003, který stanoví, že pravidla pro určení příslušnosti stanovená tímto nařízením jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, výslovně zmiňuje možnost, aby soudy jiného členského státu, než ve kterém má dítě obvyklé bydliště, byly příslušné, pokud se tak nositelé rodičovské zodpovědnosti dohodli.
- 36 V projednávaném případě se rodiče dítěte dohodli. Navíc kromě státní příslušnosti dítěte, kterou je státní příslušnost členského státu, ve kterém se nachází zvolený soud, předkládající soud uvádí, že se bydliště zůstavitele v době jeho úmrtí, jakož i jeho majetek, který je předmětem dědictví, nacházely v tomto členském státě. Z předkládacího rozhodnutí rovněž vyplývá, že tomu tak bylo i v případě dluhů vážnoucích na pozůstalosti.
- 37 Tyto prvky posilují vztah dítěte k členskému státu, ve kterém se nachází zvolený soud, a – jak uvedl generální advokát v bodě 72 svého stanoviska – vytvářejí pro tento soud dobré předpoklady k posouzení kontextu odmítnutí dědictví jménem dítěte.
- 38 Kromě toho předkládající soud neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že podání návrhu k soudu zvoleného rodiči by jakkoliv poškozovalo zájmy dítěte. Konkrétně z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že samotný státní zástupce, který je povinen chránit zájem dítěte, nepodal námitku proti této volbě.
- 39 V takovém kontextu umožňují skutečnosti uvedené předkládajícím soudem, které zdůrazňují vztah dítěte k členskému státu, ve kterém se nachází zvolený soud, učinit závěr, že podmínka týkající se zohlednění nejlepšího zájmu dítěte je splněna.
- 40 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že v takové situaci, jako je situace v původním řízení, kdy rodiče nezletilého dítěte, kteří mají spolu se svým dítětem obvyklé bydliště v členském státě, podali jménem tohoto dítěte žádost o schválení odmítnutí dědictví u soudu jiného členského státu, musí být čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003 vykládán v tom smyslu, že:
- podání předložené společně rodiči dítěte u soudu, který si zvolí, představuje jednoznačné přijetí příslušnosti tohoto soudu rodiči;
 - státní zástupce, který je podle vnitrostátního práva ze zákona účastníkem řízení zahájeného na návrh rodičů, je stranou řízení ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003. Námitka, kterou tato strana ve vztahu k volbě soudu provedené rodiči dítěte podala poté, co bylo zahájeno řízení u soudu, brání uznání přijetí příslušnosti všemi stranami řízení k tomuto datu. Při neexistenci takové námítky lze souhlas této strany považovat za implicitní a podmínku přijetí příslušnosti jiným jednoznačným způsobem všemi účastníky řízení v době zahájení řízení lze považovat za splněnou, a
 - okolnost, že se bydliště zůstavitele v době jeho úmrtí, jeho majetek, který je předmětem dědictví, a dluhy vážnouce na pozůstalosti nacházely v členském státě, ve kterém se nachází zvolený soud, umožňuje při neexistenci skutečností, které by prokazovaly, že by pokračování příslušnosti mohlo mít nepříznivý dopad na situaci dítěte, učinit závěr, že takové pokračování příslušnosti je v nejlepším zájmu dítěte.

K nákladům řízení

- 41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

V takové situaci, jako je situace v původním řízení, kdy rodiče nezletilého dítěte, kteří mají spolu se svým dítětem obvyklé bydliště v členském státě, podali jménem tohoto dítěte žádost o schválení odmítnutí dědictví u soudu jiného členského státu, musí být čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 vykládán v tom smyslu, že:

- **podání předložené společně rodiči dítěte u soudu, který si zvolí, představuje jednoznačné přijetí příslušnosti tohoto soudu rodiči;**
- **státní zástupce, který je podle vnitrostátního práva ze zákona účastníkem řízení zahájeného na návrh rodičů, je stranou řízení ve smyslu čl. 12 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003. Námitka, kterou tato strana ve vztahu k volbě soudu provedené rodiči dítěte podala poté, co bylo zahájeno řízení u soudu, brání uznání přijetí příslušnosti všemi stranami řízení k tomuto datu. Při neexistenci takové námítky lze souhlas této strany považovat za implicitní a podmínku přijetí příslušnosti jiným jednoznačným způsobem všemi účastníky řízení v době zahájení řízení lze považovat za splněnou, a**
- **okolnost, že se bydliště zůstavitele v době jeho úmrtí, jeho majetek, který je předmětem dědictví, a dluhy vážnoucí na pozůstalosti nacházely v členském státě, ve kterém se nachází zvolený soud, umožňuje při neexistenci skutečností, které by prokazovaly, že by pokračování příslušnosti mohlo mít nepříznivý dopad na situaci dítěte, učinit závěr, že takové pokračování příslušnosti je v nejlepším zájmu dítěte.**

Podpisy.